

10. Васьковський Е. В. Учебник гражданского права / Е. В. Васьковський ; под ред. В. С. Ем. – М. : Статут, 2003. – 381 с.
11. Ухвала колегії суддів Судової палати у цивільних справах Верховного суду України від 23.09.2009 р. у справі № 6-8231 св09 [Електронний ресурс] // Режим доступу – <http://www.reyestr.court.gov.ua/>
12. Ухвала вищого адміністративного суду України від 27.10.2009 р. у справі № К-14614 [Електронний ресурс] // Режим доступу – <http://www.reyestr.court.gov.ua/>

Аксютіна Анастасія Володимирівна,
старший викладач кафедри
цивільно-правових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

КЛАСИФІКАЦІЯ ПРОДЮСЕРСЬКИХ ДОГОВОРІВ

. Проблеми, що пов'язані з класифікацією договорів, належать до кола давніх проблем цивілістичної науки. Загальні ознаки, що притаманні продюсерським договорам як різновиду цивільно-правових договорів (зокрема збіг волі і волевиявлення, правомірність дії, дотримання принципів допустимості і свободи договору тощо), не виключають можливості їхньої класифікації, що дозволяє вирішувати низку важливих завдань. В загальному сенсі виявлення спільних типових рис договорів і відмінностей між ними полегшує для суб'єктів правильний вибір виду договору, забезпечує його відповідність змісту діяльності, що регулюється, створює можливість на науковій основі систематизувати законодавство про договори, підвищувати узгодженість нормативних актів. Відповідно до різних підстав класифікації договори можна поділяти на різні види.

Визначаючи та аналізуючи поняття та зміст продюсерського договору Ю.Ю. Нерода виокремила наступні класифікуючі його характеристики, зазначивши, що він є змішаним (зберігає елементи кількох договорів, частково і договір про надання послуг, і авторського договору), непоіменованим, двостороннім, консенсуальним, в більшості випадків - оплатним, алеаторним, взаємозобов'язуючим (взаємним), фідучіарним (довірчим)... найчастіше продюсерський договір укладається на невизначений строк, хоча він може бути і строковим (укладений на певний строк або настання певного результату) [1]. Але, вважаємо, що зазначені ознаки класифікації є неповними.

За загальною теорією права класифікація будь-якого поняття припускає його поділ, який може бути зроблено двома способами: 1) дихотомія, за допомогою якої, використовуючи послідовно визначену підставу (критерій), поняття поділяють на дві групи, одну з яких характеризує наявність цієї підстави, а іншу – її відсутність; 2) за допомогою визначених підстав створюється необмежене число груп, у кожній з яких зазначені підстави відповідним чином індивідуалізуються. При цьому, дихотомія стосовно договорів має dvojake значення. Відповідний поділ допомагає виявити головні особливості окремих договорів, але одночасно і шляхи формування нових договорів [2, с.383].

За ознаками готовності твору продюсерські договори можуть поділятися на:

- договори з готовим твором;
- договори на замовлення створення твору.

Аналізуючи класифікацію продюсерських договорів за вказаними ознаками варто зазначити що, чинне законодавство України та інших країн по різному регулюють сутність даних договорів.

Так, згідно ч. 6 ст. 33 Закону України «Про авторське право і суміжні права» за авторським договором замовлення автор зобов'язується створити у майбутньому твір відповідно до умов цього договору і передати його замовнику. Але, згадане визначення договору замовлення є недосконалим, оскільки його зміст передбачає обов'язок автора передати замовникові твір, який він створить у майбутньому. В той же час, прагненням будь-якого замовника є отримання саме майнових прав на створений у майбутньому твір, а не право власності на його примірник, як можна зрозуміти зі змісту наведеного вище визначення. З урахуванням цього, вважаємо за доцільне внести зміни до ч. 6 ст. 33 Закону України «Про авторське право і суміжні права» в частині зміни поняття «твір» на поняття «майнові права на твір» у визначенні поняття авторського договору замовлення.

Ще одною ознакою класифікації продюсерських договорів є види правовідносин з використання прав інтелектуальної власності на твір, які регулюються даним договором, зокрема:

- договори про надання права на використання твору;
- договори про передачу (відчуження) майнових прав на твір.

Чинне законодавство України передбачає два види авторського договору: про передачу виключного права на використання твору та про передачу невиключного права на використання твору. В той же час, В.А. Дозорцев вважає, що правовласник має право передати за договором належне йому право на використання або надати належне йому право використання в обмеженому обсязі іншій особі (видати ліцензію) [3, с.23-25]. Тобто об'єктом передачі є не виключні або невиключні права, а обсяг майнових авторських прав, що підлягають передачі чи наданню.

Продюсер, укладаючи продюсерський договір з автором (виконавцем) може отримати майнові права на твір або на умовах користування, або ж у власність. У першому випадку продюсерський договір буде містити ліцензійні умови щодо користування твором (щодо строків, території, способів використання, кола осіб тощо), у другому випадку це будуть істотні умови щодо надання майнових прав у власність. У першому випадку предметом передачі буде дозвіл на використання твору, в другому – право.

В той же час, продюсерські договори з умовою про надання права на використання твору можна поділити на:

- договори із створенням похідного твору – складне використання (переклад твору, аранжування твору, переробка твору тощо);
- договори без створення похідного твору – просте використання.

У залежності від характеру відносин між сторонами продюсерські договори можна поділити на:

- договори з роботодавцем на створення службового твору;
- договори з іншими особами.

Бібліографічні посилання:

1. Нерода Ю.Ю. Особливості продюсерського договору на прикладі шоу-бізнесу України та Російської Федерації / Ю.Ю. Нерода// Електронне наукове фахове видання «Порівняльно-аналітичне право». – 2013. №2. - [Електронне видання] код доступу: http://www.pap.in.ua/2_2013/Neroda.pdf
2. Брагинский М.И., Витрянский В.В. Договорное право. Книга первая: Общие положения: Изд. 3-е, стереотипное / М.И. Брагинский, В.В. Витрянский. - М.: «Статут», 2001. - 848 с.

3. Дозорцев В.А. Издательский договор и его типы / В.А. Дозорцев// Социалистическая законность. – 1977. – № 2 . – С. 23-25.

Пазюк Наталія Вікторівна,
викладач Запорізького центру
професійної підготовки
«Академії поліції» (м. Запоріжжя)
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ДОГОВІР ПОЗИКИ: ОСОБЛИВОСТІ РЕГУЛЮВАННЯ

В час активного становлення та розбудови України як правової держави та пошуку механізму належного забезпечення прав і свобод як фізичних і юридичних осіб, так і держави взагалі великої актуальності набуває проблеми вдосконалення регулювання цивільно-правових відносин. Так, з прийняттям у 2003 році Цивільного кодексу України законодавець ґрунтовно підійшов до розв'язання вищезгаданої проблеми. В сучасних умовах особливо зросла роль договору як основної форми, в якій реалізуються товарно-грошові відносини в суспільстві, з'явилися нові види договірних відносин та отримали подальший розвиток ті, які перебували ще в зародку.

Договір позики посідає самостійне місце в системі цивільно-правових договорів. Це зумовлено його правовою природою, його призначенням та притаманними лише йому ознаками. Такий договір є загальною базовою моделлю, на основі якої будується регулювання всіх кредитних відносин в цивільному праві.

Договір позики отримав широке розповсюдження як у практичній діяльності підприємств, так і серед фізичних осіб. Він став одним із способів задоволення інтересів і потреб суб'єктів цивільного права. Проте, не зважаючи на те, що договір позики видається досить простим, у сторін дуже часто виникають питання щодо взаємних прав та обов'язків, порядку оформлення договору позики, нарахування процентів тощо.

Позика – це типова договірно-правова форма кредиту для всіх форм кредитування. Водночас позика є самостійним договором, опосередковує кредитні відносини та зумовлює місце позики в системі цивільно-правових інститутів.

Договір позики врегульований у главі 71 „Позика. Кредит. Банківський вклад” Цивільного кодексу України (далі ЦК України)[1]. Договір позики як і кредитний договір, оформлює єдині за своєю економічною природою відносини. Відмінності між ними головним чином полягають у тому, що кредитором за кредитним договором виступають банки та інші фінансові установи, а в якості наймодавця по договору позики можуть виступати як фізичні, так і юридичні особи.

Законодавче визначення договору позики звучить так: „За договором позики одна сторона (позикодавець) передає у власність другій стороні (позичальникові) грошові кошти або інші речі, визначені родовими ознаками, а позичальник зобов'язується повернути позикодавцеві таку ж суму грошових коштів (суму позики) або таку ж кількість речей того ж роду та такої ж якості” (ч.1 ст.1046 ЦК України). Отже, договір позики – це один з видів зобов'язань, спрямованих на передачу майна.

Важливим з практичної точки зору є питання моменту укладення договору позики. Оскільки, як ми знаємо, договір позики є реальним, то права та обов'язки сторін не можуть виникнути до передачі речі (грошей). Іншими